

2023. március 30., csütörtök – Jn 8,51-59

Ebben a beszélgetésben Jézus nem tűnik túl szerénynek. Pedig egyszerű tényeket mond. Csak az a baj, hogy nincs ideje megmagyarázni, kifejtetni, hogy ő más síkról, egy másik világról beszél. Miért nem mondja meg érthetően, világosan, hogy miről beszél? Ezek után nem meglepő, hogy így (meg nem értett) áldozattá válik a végén! (Hogy őszinte legyek, én is biztos bolondnak néznék egy olyan idegent, aki szent meggyőződéssel állít olyan dolgokat, amik csak a mesékben léteznek.)

Számomra ez a legmeghatározóbb mondata az igeszakasznak: „*Aki megtartja tanításomat, az nem ízleli meg a halált örökre.*” Nem ízleli meg a halált örökre. ÖRÖKRE. Akkor valahol, valamilyen formában tovább kell élnie ennek az embernek! Az emlékeimben, a gondolataimban, a lelkemben, a szavaimban, a tetteimben, a mozdulataimban, a mosolyomban, a tekintetemben, az alkotásaimban. És ha jól csináljuk, akkor ezt meg is tudjuk tanítani az utódainknak és a körülöttünk lévőknek. Így tudjuk generációkon keresztül tovább adni az emlékét, a szépet, a jót és a jézusi tanítást is.

Felvetődik a feladat, hogy átgondoljuk, hogy mi az a sok szép és jó, amit az elődeinktől és a körülöttünk élő emberektől kaptunk. Vagy mi az, amit ugyan kaptunk, de nincs rá szükségünk, és le kell tennünk, el kell hagynunk? Mi az, amit én továbbíthatok az utódaimnak, a környezetemnek? És mi az, amit nem?

Az ember időnként megáll egy pillanatra és megpróbálja végiggondolni az életét. Kézenfekvőek erre a sátoros ünnepek: karácsony, húsvét, születésnap vagy egy haláleset a családban. Én ilyenkor átgondolom, hogy elégedett vagyok-e azzal, amit eddig tettem. Tudom-e azt mondani, hogy lehetne ugyan tökéletesebb, de így is jó? Nyilván tele vagyok még tervekkel, és eszem ágában sincs meghalni, de ha hirtelen el kéne mennem, nyugodtan tudnám-e itt hagyni ezt a világot – benne a gyermekeimmel?

Pár éve (2019-ben) a születésnapomon azzal a gondolattal feküdtem le aludni, hogy ha ez volt életem utolsó napja, akkor boldogan halok meg. Szerencsére még élek, és nagyon sok szép élményem volt és lesz is, mindenesetre azóta is ott van a gondolat, hogy milyen jó lenne minden este így nyugovóra térni!

Orbánné Bajnok Zsuzsanna, Budapest